

20. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM
2015. Karácsony

örömhírlap

A Fót-Központi Református Egyházközösség Folyóirata

Zsoltárok könyve 40,6:

„Uram, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk,
nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani,
de több annál, amit fel tudnék sorolni.”

20 éves az Örömhírlap 1995 - 2015

Emlékezés a fóti évekre

Ötödéves teológusként 1969 őszén kerültem ki Fótira segédlelkésznek.

I. Madarász Lajos esperes úrtól sokat tanulhattam, és bátran bevetett a szolgálatokba is. Alig töltöttem el egy hetet, amikor esperes úr másfél hónapra Amerikába utazott, s rám bízta a gyülekezetet. A vasárnapokra megszervezte, hogy jöjjenek tapasztaltabb lelkészek, de minden más az enyém volt. Életemben először temettem, a bibliaórákon kívül a hittanórák, ifjúsági órák, esküvők jöttek egyre-másra, Budapestről jártam ki: szinte se holt, se eleven nem voltam a feladatok súlya alatt.

Nagyon hamar megszerettük egymást a gyülekezettel.

A következő ősszel már lelkészi vizsgáztam, és hivatalosan is segédlelkész lehettem. Esperes úr

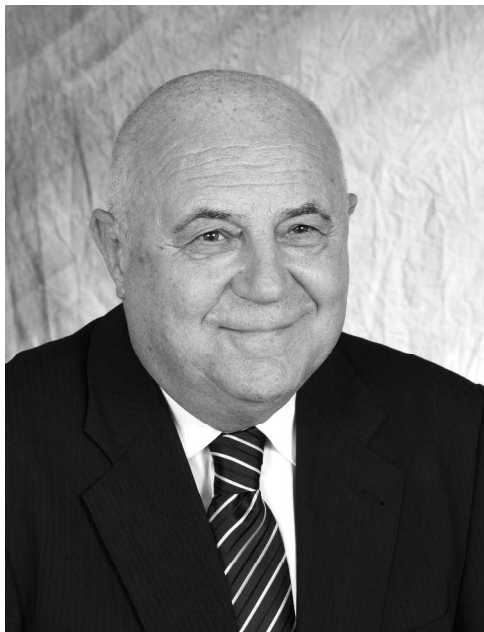
terve az volt, hogy a segédlelkészi évem letelte után Salgótarjánban helyez el, ahol kedvemre missziózhatok 52 szórványfaluban és az akkor „kis Moszkvának” nevezett városban, mert ott szinte megszűnt a gyülekezeti élet.

Közben püspök úr váratlanul a Budapest-Szabadság téri gyülekezetbe helyezett át. Ősszel mégis elkezdhettem – nyári házasságkötésem után – a salgótarjáni szolgálatot. Akkor eszembe sem jutott,

hogy egyszer majd fóti lelkipásztor is lehetek.

Öt év után esperes úr meghalt. A gyülekezet lelkipásztort keresett. A fótiak közül többen úgy gondolkodtak: mi már járunk templomba, de mi lesz a gyermekeinkkel. Így jutottam eszükbe, mivel nagy gyermekbarátként igen élénk mozgás volt segédlelkészi időm alatt. Mindössze 29 éves voltam, érthető, hogy egyházi feletteseim és az idősebb lelkipásztorok sem helyeselték, hogy ilyen fiatalon az egyházmege legjobb gyülekezetébe kerüljek. De a fóti testvérek „kiharcolták”. 1976 karácsonya előtt egy héttel már meg is történt a beiktatás.

Nagy lendülettel, mérhetetlen szeretettel körülvéve kezdtem a munkához. Gyermekek, ifjak, fiatal házasok összejövele, Kisalagon a gyermekmisszió, hittanórák stb. minden

energiámat lefoglalták. Közben még máshova is mentem evangélizálni, és ifjúsági konferenciákon szolgálni. Felejtetetlen szép évek voltak ezek. Azt nem vettem észre, hogy a nagy szeretetet igyekszem „kiszolgálni”, és **Isten szeretetéről prédikáltam, de a bűneinkről, lelki halálból új életre jutásról nem.** Öt év alatt nagyon elfáradtunk a szolgálatban, és megpróbáltam „elmenekülni”

Fótról. A szökési kísérlet nem sikerült, de a gyülekezetet sikerült alaposan megsérteni. Érthető, hogy akik mindent megtettek, hogy a felettesek ellenállása ellenére is ide szeressenek, cserbenhagyva érezték magukat.

Másfél év elteltével jutottunk el '82-83-ban Torbágyra, az ottani missziói telepre. Előbb feleségem, aki boldog új étellel tért vissza, majd én is, aki úgy gondolta, hogy „rendben vagyok, csak feleségemnek kellett felzárkóznia hozzám.” A csendeshéten Isten alaposan munkába vett. **Világossá tette, hogy embereknek akarok tetszeni, de nem hirdetem az élet evangéliumát.** A

gyülekezet pedig halad a kárhozat felé. Nagyon mély szembesülés volt ez az igazsággal, Jézussal. Mindezt korábban nem láttam. A nagy gondom az volt: „Uram! Én ez vagyok, én ezt tudom csinálni. Ha tudsz velem újat kezdeni, itt vagyok, kezd el.” **Ezután indult meg a gyülekezet lelki ébredése.** Erről csak megrendülten szólhatok. Egyszerre izgalmassá lett az addig csendesebb, „unalmasabb” egyházi élet. Megváltoztak az evangélicizációs hetek. A legáldottabb igehirdetők egész sora jött, itt lakott egy hétig, a templom tele volt, és még délelőtt is tartottunk hitmélyítő alkalmakat. **Sokan ébredtek. Régi hívők, és egészen újak.** Vittük, küldtük az embereket csendeshétre. Még 12 évet szolgálhattam ezután Fóton, **de annyi örömet, életet, amennyit az Úr adott, megköszönni sem lehet igazán.** Sok-sok ember megtérését éltük át. A megéb-

redt gyülekezet presbitériuma a 150 éves parókia régóta tervezett felújítása helyett úgy döntött: „Tiszteletes úr! Döntsük le a régi parókiát, és építsünk egy újat és gyülekezeti házat is!” **Sehonnán nem kaptunk egy fillért sem, hanem a gyülekezet adakozásba kezdett.** Nagyon sokan jöttek kétkezi munkára, Szűcs Gyula bácsi, a kőműves is életművének tekintette a nagy építkezést. **1985-86-ban megépült az új parókia, gyülekezeti ház.** Rengeteget dolgoztunk, mindig újra adakoztak a testvérek és örültünk Isten áldásának, amelyet testiekben és lelkiekben kaptunk. Sokan élnek még

azok közül, akik részt vettek ebben a „hősies” helytállásban. **Közben Kalocsay Feri bácsi „életműve” is megszületett: az orgonánk.** Hogy mennyit fáradt, külföldi munkákat is vállalva, hogy összegyűjtse a sípokkat, azt csak azok tudják,

akik közvetlen közelről láttuk fáradhatatlan odaadását. Az énekkarral számos alkalommal külföldön jártunk, a magyar területeken kívül Hollandia, Svédország is útjaink közé tartozott.

Bárhova hívtak lelkipásztornak, azonnal azt válaszoltam: „Engem Isten másodszor is beiktatott a főti gyülekezetbe, itt a helyem.”

Ebben az örömben, összefogásban, ébredésben szolgáltunk.

Szívemen volt mindig a kisalagi terület is. Klement Éva néni gyűjtötte össze a gyermekeket. Majd az idősök napközijében folytattuk gyermekekkel, felnőttekkel egyaránt. '90 után a kisalagi ökume-

„Egyszerre izgalmassá lett az addig csendesebb, „unalmasabb” egyházi élet.”

nikus iskolában. Végre telekhez jutotunk és megkezdhattuk a tempломépítést.

1991-ben elindulhatott az ökumenikus iskola. Erről külön is születtek írások, hősi kor volt, nagy összefogás a családokkal, lelkészársakkal.

Kifogyhatatlan az emlékezés. Forgács István, Kalmár Sándor, Buzás János, Elek István gondnokok, s a fáradhatatlan „motor” Tóth Istvánné, Zsófiika néni és sokan mások olyan testvéreinkké lettek, amilyenekké csak az élő Úr tud tenni embereket.

1993-95-ig zajlott a fasori lelkészkeresés. **Sokan nem értették Fótton, miért vállaltam el az ottani szolgálatot.** Mikor a tervről értesült Kalmár Sándor gondnokunk, beszélgetést kért: „Tiszteletes úr, mondja meg, mivel sértettük meg. Azt tudom, ismerem már, hogy több pénzért nem megy el, karrierből sem, csak az történhetett, hogy valaki megsértette.” **Átöleltem gondnokurat, s azt mondtam: „Isten mondta nekem.”** Megértette és együtt imádkoztunk a továbbiakért vele és a gondnokársakkal.

Áldott fasori 20 évet „kaptunk”.

De 2014 őszén, nyugdíjba menetelemkor visszatértünk feleségemmel Fótra, az egykor itt épített családi házunkba. Azóta is járom az országot, a Kárpát-medencét az Örömhírrrel, de itthon vagyunk a gyülekezetben is.

Örömünk, hogy az ébredés ügyét élő Urunk vitte és viszi tovább a gyülekezetben. Mindenért áldott legyen az Ő neve!

Végh Tamás ny. lelképásztor

Váltófutásban

Amikor felkérést kaptam, hogy emlékezzek vissza az 1995-2004. közötti időszakra – amikor én tölthettem be a gyülekezet vezető lelképásztori tisztséget –, akkor nagyon sok emlék bolydult fel bennem. Az év eleji lelkészi jelentések alapján 2 oldalnyi anyagot gyűjtöttem össze arról, hogy mi is történt az alatt az időszak alatt. Most csak néhány mozzanatot emelnék ki.

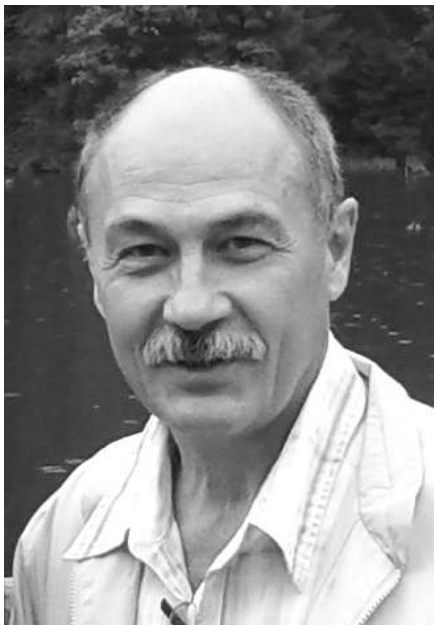
Az indulásnál, mint két sportot szerető ember – kedves elődömmel Végh Tamással – **együtt futottunk egy ideig**, mint a váltófutók is teszik azt. Hiszen **régi testvéri kapcsolatunkra támaszkodhattam, segített tanácsaival, együtt gondolkodhattunk.** A beiktatásomon ő idézte Pál szavait: „*Én plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adja a növekedést.*” (1Kor 3,6)

Abban a nagy gyülekezetben, amelyben az ő szolgálati idején (is) **sokan megtértek, sokaknak a lelki élete elindult**, helyére került – mint palánta a kiültetéskor –, **ezek az új életek továbbgondozásra vártak.** Az én feladatom ’95 nyaratól nem elsősorban az volt, hogy az „Öku iskola” vezetőségi megbeszélésein tárgyaljak, a leszakadt harangokat fel-

„Nem is az a fontos,
hogy ki vet, ki plántál,
vagy ki öntöz,
hanem az, hogy
Isten adja
a növekedést.”

újítva visszatessük a helyére, vagy éppen a térkövezés szépen sikerüljön, noha ezt is lelkiismeretesen el kellett végezni. Sokkal inkább **a már életre kelt új „palántákra” való odafigyelés, azok öntözése, táplálása, valamint azon fáradozni, hogy a periférián lévők is új életre keljenek...**

Mindenesetre nagyon hálás vagyok azért, hogy **komoly munkatársi közösség szerveződött.** Itt elsősorban a **„gondnoki kar”**-ra gondolkodom, akik a presbiteri döntések megkönnyítésében és a felelősség megosztásában segítettek (főgondnok, missziói gondnok, pénztár gondnok, műszaki gondnok, és az ő helyetteseik, valamint a tiszteletbeli főgondnok, és a kántor úr). Igazán őszinte légkör-

ben tudunk munkatársi és imaközösségekben lenni a beosztott lelkipásztorral, valamint kántor úrral. A komoly lelki harcban igazi csaták is vannak, a csatákban pedig fontos a bajtárs, a harcostárs. Közülük jó néhányan figyeltek lelkipásztorukra, s rajtuk keresztül nem is tudtak soha hátba támadni bennünket.

Ránk hárult az a gyönyörű, de nagyon nehéz feladat, hogy **a gyermekeknek, és fiataloknak csendesheteket szervezünk** – hiszen addig a több mint 100 fős „sereg” más helyekre járt nyári lelki gyerekprogramokra. Később a gyermek-

városi fiataloknak is készíthettünk hasonló egész hetes programot. Sok szétesett családból jövő gyermeknek jelentett az nagyon sokat, hogy a szolgálók házaspárok voltak – hús-vér férfiek és feleségek, apukák és anyukák...

A beinduló férfiórák, női csendesnapok, berekfürdői hetek mind-mind olyan ál-

dást nyújtottak azoknak, akik megfordultak ott, ami felejthetetlen lett számunkra. Talán kevesen tudják, hogy a generációs tábor 2000-ben 4 családdal indult, s 2003-ban már 98-an voltunk az Alacsony-Tátrában.

A meghatározó élmények közé sorolom a Buzásné Margit néni által szervezett buszkirándulásokat. Nyaranta az ország különböző pontjait kerestük föl, s közben – végig

beszélgetve az utat – épült a közösség.

Kedves emlék még a balavásári testvérgyülekezeti kapcsolat, amely azután testvértelépülési kapcsolattá nőtte ki magát. Csodálatos volt együtt dicsérni az Urat – ahogy Erdély szép tájait végig buszoztuk, valamelyik református világtalálkozó ünnepi programján vettünk velük részt, vagy éppen az ópusztaszeri nemzeti emlékhelyet szemlélünk.

Mind a főtí gyülekezetnek, mind a hozzá tartozó szórványokban élő **testvéreknek sokat jelentett az egymásra figyelés:** akár a kisalagi templomépítésről, akár az

éledő mogyoródi alkalmakról legyen szó. Csodák voltak ezek, amelyekben **nemcsak az épületek épültek, csinosodtak, hanem közösségek erősödtek meg hitükben, és egymáshoz tartozásukban.**

Addig, amíg az iskolában elsősorban az volt a feladatunk, hogy az odajáró gyermekek (és szüleik) egymás felekezetét is tiszteletben tartva tanuljanak, s a reformátusok (is) komolyan vegyék a hittant, és a konfirmációt is – hiszen az identitásuk mégis csak fontos –, a '98-ban semmiből szerveződő **oviban az Úrhoz, a gyülekezethez való odaédesgetés volt a cél.** Hadd **tapasztalják meg** az odajárók a komoly szakmai háttérrel, és azt a szeretetteljes légkört, **az Isten jelenlétét, ami után többre vágnak, ami után szükségesnek kezdik érezni a gyülekezetet, az Úr közelségét.**

Azután Isten elhozta azt az időt, amikor a mi futásunk (az enyém, mint lelkipásztoré, feleségemé, mint óvodavezetőé) Fóton lejárt. A stafétát átadtuk. Visszatekintve a legcsodálatosabbnak azt tartom, hogy **a Reformáció idején szerveződött gyülekezetben Isten Szentlelke folyamatosan végezte az ébresztő munkáját.** Voltak emberek, akiknek az életében I. Madarász Lajost, másoknál Végh Tamást használta föl, hogy az Istennel való kapcsolatuk rendeződjön. Voltak, akiket mi vezethettünk élő hitre, vagy erősíthettünk meg a kegyelemben, s voltak, akikhez Sebestyén Győző és felesége kellett... Nem is az a fontos, hogy ki vet, ki plántál, vagy ki öntöz, hanem az, hogy „Isten adja a növekedést”. Legyen áldott érte a Neve!

Zila Péter lelkipásztor

20 éve Fóton

Először az útról írok néhány szót, ami Fótra vezetett:

Az **órbottyáni szeretetotthonban** kezdem dolgozni a teológiai évek után Varga Teri néni és Juhász Zsófia vezetése alatt.

Ezt követte a fél éves **NDK**-ban töltött diakóniai gyakorlatom vakok és süketek, majd mozgássérültek között. Hazatérve **a Zsinati Iroda Szeretetszolgálati osztályán** egy szobában dolgoztam a fóti Márkus Évával fél évig. Onnét a **Schweitzer Otthonba** kerültem több mint 3 évre.

Ezt követte 5 év **Kiskunhalason**, majd másik 5 év **Kőszegen**, másfél év pedig **Balatonfüreden** a Siloám Otthonban. Az ott nyaraló Zila család meghívására **1995-ben kezdődött a fóti életem és szolgálatom.** Márkus Mihály püspök úrnak azt mondtam: „Püspök úr hazamegyek az észak-pesti egyházmegyébe. Elég volt az idegenben töltött évekből.” Sem a Zila család, sem Fótot nem volt számomra ismeretlen.

Gyermekkoromtól ismertem I. Madarász Lajos esperes urat és Erzsike nénit, Kalocsay Feri bácsit és lányait (a kántorképző tanfolyamokról), Nagy István

„Mindenkinek
más és más ajándékot
adott az Úr,
és csak együtt
tudjuk elvégezni
a ránk bízott feladatot.”

doktor urat, és a kedves Buzás házaspárt, hiszen az évenkénti egyházlátogatások alkalmával mindig hozott magával esperes úr valakit. Teológiai tanulmányaim során pedig én is részesültem esperes úr jóindulatából, úgyhogy az 1975/76-os tanévben meghívott a gyülekezetbe gyakorlatra. Isépy Gábor mellett én is kijártam vasárnaponként gyermek istentiszteletet és délutáni bibliaórát tartani.

Halála után, még Végh Tamás tiszteletes úr mellett is itt maradtam fél évig. Országjáró körutam során pedig kb. 10 éven át én is részt vettem Végh Tamás tahis ifjúsági táborain.

Zila Péter tiszteletes úrral kamasz korában találkoztam először a torbágyi gyülekezetben, amikor frissen megtért fiatalemberként bizonyosságot tett az új életéről.

Fóti életem számára nagy jelentőségűek ezek az előzmények! Most is, ahogy leírtam, ámulok az Úr gondoskodó szeretetén, amellyel ilyen otthonossá, meleg fészekké tette számomra ezt a helyet.

Ez is része és kifejeződése annak, ahogy Ő ígéreteit beteljesíti: most például arra gondolok, amikor azt mondja: „... aki elhagyta... testvéreit, anyját vagy apját... énértem és az evangéliumért, az most, ebben a világban... testvéreket, anyát, gyermekeket... kap, a jövődő világban

pedig örök életet.” (Mk 10,28-31) Tehát a régi kapcsolatokhoz hozzáadódtak az új testvéri kapcsolatok.

Egy kicsi gyülekezetben nőttem föl, ahol szinte mindent a lelkész és a családja végzett. Ezért meghökkentő volt itt **Fóton** azt tapasztalni, hogy **szolgáló közösség végzi a feladatokat**.

Nagy lelkesedéssel és örömmel vettem részt a 7-8 éven át tartó nyári gyermek-táboroztatásban, mikor még mi főztünk,

vagyis az asszony testvérek. Egy-egy ilyen tábor kb. 25 gyermekből állt és 7-8 felnőtt közösségből, amibe aztán bekapcsolódtak a megtért fiatalok is. Egy álló héten át együtt voltunk megoldandó feladatokkal és tanítást váró gyerekekkel – fiatalokkal (a gyülekezet gyermekeivel és a GYV gyermekeivel). Soha, sehol ilyen intenzív közösségbe nem kerültünk egymással, mint ezeken a hete-

ken. Itt gyakoroltuk a hitünket, itt láttuk meg egymás igazi arcát, nemcsak az ünnepeit, a kisminkeltet. Öröm volt megélni az egybeszerkesztett közösséget: mindenkinek más és más ajándékot adott az Úr, és csak együtt tudjuk elvégezni a ránk bízott feladatot.

Meghökkentő volt találkozni Fóton a működő, munkálkodó, felelősséget viselő presbitériummal a gyülekezet élén.

Nahát! Itt megvalósul az, amiről Pál apostol írt! **Az új életet nyert hívők közössége a Krisztus teste**, és egyenként neki a tagjai! Mindenki végzi a maga feladatát! **Jó volt nekem is rátalálni a magam részére, tennivalójára.**

Az én dolgom elsősorban az volt és ma is az, hogy mint beosztott lelkész a főnököm munkáját támogassam, segítségére legyek. Ezt a feladatot nem volt nehéz teljesíteni, mert **mindkét házaspárra érvényesen átéltük: közös nevezőn vagyunk, egyenlő drága hitet nyertünk!** Mindkét házaspár egymással való kapcsolatában, gyermeknevelésében gyönyörködtem és élveztem a szomszédságukat! Az

Úr iránti szeretetük engem is erősített a hitemben, buzgóságomban. A gyülekezet iránti szeretetük és szolgálatkészségük pedig példát mutatott nekem, és az én természetem vadhajtásait nyesegette. **S mindezekben és ezek mögött Isten kegyelmét, jó-ságát és szeretetét fedeztem föl!** Mert

egyáltalán nem természetes még lelki emberek között sem ez az egy húron pendülés, vagy másképpen közös nevezőn lét!

Zila Péterék elköltözése után a

Sebestyén házaspár megérkezése majdnem az én elbúcsúzásomat is magával hozta, tekintettel arra, hogy mindketten lelkipásztorok. Valaki a presbiter testvérek közül azonban Fónagy esperes úrhoz fordult segítségért: adjon nekem valami rész munkát, hogy ne kelljen elbúcsúzniuk tőlem. **Ekkor kaptam meg a kórházlelkészi beosztást, amiben olyan nyira otthon éreztem magam, mintha arra születtem volna.**

Ahogy öregedtem, úgy változtak a feladataim is. Már régóta nem veszek részt a hitoktatásban, de ámulok Isten csodálatos gondoskodásán, ahogy előhívja és beállítja az új munkatársakat a régiek helyére!

Mint például engem
Trembulyákné

Juliska néni helyére a csipetke gyúrásba. S

egyre inkább az idősödő korosztály mellé.

Úgyhogy 3 éve nyugdíjasként én is az öregek közé tartozom. Csodálkozom, milyen hamar

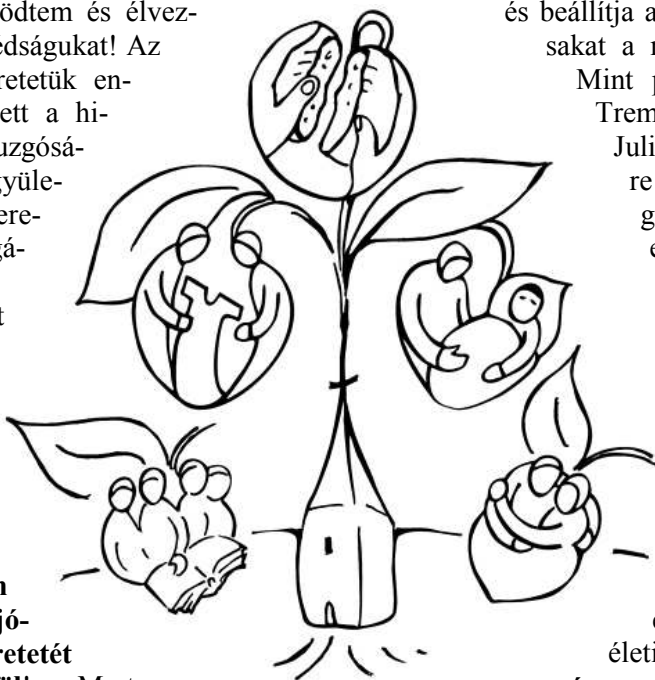
eltelt az aktív életidő!

Vissza-

nézve a megtett útra

tele van a szívem hálával az Úr hűségéért és kegyelmének sokaságáért. S éppen ezért bizakodva nézek előre is: Ó hú lesz, bármit hozzon a jövő!

Katona Zsuzsanna ny. beo. lelkész

A hófálvai gyertyák konferenciája

Kedves, csendes este volt Hófálván. Az ezüst holdacska kíváncsian kukucskált be a kicsiny városka művelődési házának ablakán. Vele tartottak a ragyogó csillagok is, akik örömben táncot jártak az égbolton. Bent nagy volt a sürgés-forgás, a karácsonyi ünnepekre készülődtek.

Az aulában díszes fenyő üdvözölte a vendégeket. Ágain csilingelő csengettyűk, színes gömbök, világító égők s ízletes szaloncukrok roskadoztak. Csúcsán pedig egy arany csillagocska díszelgett, s nyújtogatta karjait, hogy neki is kijusson a csodálkozó tekintetéből.

A színházteremben pedig rengeteg gyertya gyűlt össze arra a konferenciára, amelyet Hit, Remény és Szeretet nevű gyertyák rendeztek. Hármójuk fénye bevilágította az egész termet. Sokkal ragyogóbb és vakítóbb volt a lángjuk, mint bármelyik gyertyácskának a teremben.

A sok-sok gyertya csak ámult, s kíváncsian várta, hogy elkezdődjön a karácsonyi konferencia.

Elsőként a Szeretet gyertyája kapott szót. Szeretettel üdvözölte társait, majd mesélni kezdett.

– „Tudjátok, rég történt, amit most elmesélek. Réges-régen, több mint kétezer éve élt valaki, akiről ma is sokat beszélnek, s beszélni is kell. Őt Jézusnak hívták. Jézus bemutatva életével, hogy hogyan kell élnie az embereknek a földön. Legfontosabbnak azt tartotta, hogy az emberek szeressék egymást. Isten, az ő apukája küldte el Őt erre a bűnös világra, hogy meghaljon minden emberért. Annyira szerette az embereket, hogy Jézust, a fiát feláldozta értük, hogy ők megmenekülhessenek. Én pedig azt a feladatot kaptam, hogy égjek a szeretetért, s lángom soha se aludjon ki! Azt szeretném, hogy ti is égjetek velem együtt a szeretetért, s remélem minél több ember szívében lángra lobban ennek a szeretetnek lángocskája. Ez az a szeretet, amire mindenkinek szüksége van. Nem szá-

mít kicsoda az ember, s honnan jött, mit tett, mert szüksége van erre a lángra. Ez a szeretet az egyetlen eszköze annak, hogy a világban a jó kibontakoztathassa törékeny szárnyait.”

A kicsi gyertyácskák meghatottan hallgattak, majd azt vették észre, hogy lángjukat körbefonja a szeretet, s egyre jobban ragyognak, utat törvén a magasba.

Majd a Hit gyertyája következett.

– „Tudjátok, nekem is az a feladatom, hogy a szeretettel együtt égjek. Kell, hogy az emberi szívekben ott legyen az a hit, amelyért égnem kell. Nem aludhat ki a hit lángja, mert ez az egyetlen, ami megmentheti az embereket, s örök életet, boldogságot adhat nekik. De tudjátok, sokak szívében még szunnyad ez a láng, alszik. Ám a legfontosabb dolog, hogy feléledjen álmából bennük a hit. Ez az a hit, amelyet Jézusba kell helyezni. Aki hisz abban, hogy Ő meghalt a bűnökért, de fel is támadt s ma is él, s elfogadja Jézust Úrnak, Megváltónak, az örök életet kap ezért a hitért. Ez Isten legtokéletesebb ajándéka az embereknek. Annyira csodálatos, hogy nem kell érte semmit tenni, csak egyszerűen el kell fogadni, s lángra kell lobbantani a hitet a szívekben, s hagyni, hogy mindig égjen, tündököljön.”

A remény gyertyája beszélt utoljára.

– „Nekem pedig az a feladatom, hogy a reményért égjek, a hittel, szeretettel együtt. Mi együtt, így hárman nagyon erősek vagyunk, s ez az erő, ami miatt mindennél fényesebb lánggal ragyoghatunk. Tehát kell, hogy az én lángom is ott ragyogjon a szívekben, hogy soha senki se szégyenülhessen meg.

Hit és szeretet már mesélt nektek Jézusról. De azért én is szólnék róla pár szót. Ő adja azt a reménységet, melyért érdemes égni. Azok, akik benne reménykednek, nem szégyenülnek meg. Mert akik hisznek és remélnek, és szeretettel vannak, minden szükségük betöltetik, s egész életüket áldás kíséri. Azok, akiknek szívében e három láng ott lobog, Isten gyermekeinek neveztetnek, s

Anyakönyvi híreink 2015. december 15-ig

Esküvők – A következő párok kértek áldást házasságkötésükre:

Gyatyel György és Antal Réka	március 14.
Magyar Tibor László és Szkala Márta	március 28.
Kulcsár Domán Krisztián és Sárvári Roxána	április 25.
Gergely Arnold Tóbiás és B. Nagy Inez Ágnes	május 23.
Hibó Balázs és Simon Viktória	május 30.
Salamon Dániel és Nagy Alexandra	június 27.
Kovács István és Széplaki Csilla	augusztus 4.
Vass Zoltán és Tardi Szabina	augusztus 8.
Kocsis Péter és Tarcza Livia Éva	szeptember 5.

Keresztelők – Osztozunk a gyermekáldást kapott családok örömeiben

GYERGYÓI BOTOND, Gyergyói István és Elek Szilvia gyermeke	március 1.
SZEDLACSEK MÁTÉ BENCE,	
Szedlacek János és Gindele Andrea Ágnes gyermeke	április 19.
URIBE-JARABIN ÉVA, Uribe Alvial Eduardo Viktor és Jarabin Kinga gyermek.	május 10.
MÓCZÁR NÓRA LEA, Móczár Zalán és Hegedűs Mária gyermeke	június 7.
RÉPÁSI KAMILLA, Répási Csongor és Horváth Georgina gyermeke	június 14.
BIHARVÁRI ÁDÁM GÁBOR, Biharvári Gábor és Szedlacek Noémi gyermeke	június 21.
MOLNÁR ÉVA ZSANETT, Molnár Ferenc és Csík Nikolett gyermeke	június 28.
TAKÁCS KAMILLA, Takács Béla és Nagy Melinda gyermeke	július 12.
SZABÓ BALÁZS ÁDÁM, Szabó Tibor és Németh Tímea gyermeke	július 16.
HORVÁTH EMMA, Horváth Zoltán és Frank Orsolya Emese gyermeke	augusztus 2.
ÁGOSTON BALÁZS, Agoston Tibor és Virág Andrea gyermeke	augusztus 23.
ELEK MÁTÉ HUNOR, Elek István és Gombai Ildikó gyermeke	augusztus 23.
GEISZLER CSANÁD, Geiszler György és Busa Ildikó gyermeke	szeptember 6.
KÖPE DALMA JULIANNA, Köpe Zsolt és Gali Barbara gyermeke	szeptember 13.
SZABÓ MÁTÉ BENEDEK, Szabó József Benedek és Fekete Ágnes gyermek.	szeptember 27.
BERKES RÁHEL, Berkes Tamás és Baliga Noémi gyermeke	október 4.
TÓTH NATASA DÓRA, Tóth Lénárd és Balogh Judit gyermeke	október 26.
TIVADARI KATALIN ZSÓFIA,	
Tivadari Tamás és Sassy-Dobray Katalin gyermeke	november 15.
TÓTH BENETT FERENC, Tóth Ferenc és Tóth Mária Magdolna gyermeke	november 29.

Felnőttkereszttség:

Richterné Kiss Julianna	március 8.
Nagy Alexandra	május 10.
B. Nagy Inez Ágnes	május 13.
Horváth Georgina és Horváth Bernadett	június 14.
Horváth Zoltán	augusztus 2.

Konfirmálók

Felnőtt konfirmálók: Richterné Kiss Julianna, Ármány László, Decsi Ágnes, Gábor Beáta, Jarabin Kinga, Lovas Luca Vivien, Lőrincz András, Nagy Szilvia, dr. Kissné Szucsik Noémi, Uribe Alvial Eduardo Viktor, Nagy Alexandra

Fiataljaink konfirmációja: Barsi Levente Barnabás, Batiz Ádám, Bihari Boglárka, Bütösi Martin Ferenc, Cselőtey Anna, Elek Barnabás, Helembai Botond, Kalmár Roland, Kiss Bence, Kruppi Márton, Lőrinc Botond, Nagy Boglárka, Neuwirth Eszter, Scharnitzky Zsombor, Sebestyén Lili, Sziráki Bibor Virág, Tompa Hajnalka, Váradi Tímea

Imádkozzunk lelki épülésért mindannyiuk szívében!

Temetések – Az Úr vigasztalását kérjük a megszorodott szívűeknek:

<i>Elhunyt testvérünk</i>	<i>Lakcíme</i>	<i>Halálának ideje</i>
Papp Dezsőné Csapó Angyalka (74)	Fót, Árvácska u. 62.	2014.12.25.
Zsiga Sándorné Kósa Mária (74)	Fót, Tanács J. u. 11.	2015.01.09.
Kis Sándor (70)	Fót, Kemény G. u. 2.	2015.01.23.
Kiss Józsefné Heteyi Éva (70)	Fót, Vörösmarty u. 12.	2015.02.14.
Laukó Sándorné Szluha Irén (88)	Fót, Alberti B. u. 51.	2015.02.21.
Kokas József (61)	Fót, Károlyi I. u. 48.	2015.02.21.
Harai Lajos (69)	Fót, Ferenczy I. u. 3.	2015.03.12.
Koczó Sándor (55)	Fót, 48-as Ifjúság u. 23.	2015.03.20.
Ilyés Irina Péntes Irina (83)	Fót, Nagy Lajos Király u. 8.	2015.04.01.
Varga István (71)	Dunakeszi, Kiserdő u. 11.	2015.04.02.
Bákány Jánosné Nyíri Etelka (89)	Fót, Kossuth L. u. 29.	2015.04.10.
Szántó Istvánné Lovász Erzsébet (76)	Fót, Apponyi F. u. 28.	2015.04.14.
Győri László Béla (80)	Fót, Erkel F. t. 7.	2015.04.23.
Lányi Györgyné Sepsi Etelka (90)	Fót, Szent I. u. 17.	2015.04.30.
Keresztes Jánosné Elek Julianna (89)	Fót, Arany J. u. 28.	2015.05.13.
Özv. Kalmár Istvánné Mamalik Mária (90)	Fót, Bajcsy Zs. E. u. 52.	2015.05.23.
Czeglédi Józsefné Karajos Eszter (57)	Dunakeszi, Kossuth L. u. 57/B	2015.06.01.
Nyúka István (64)	Fót, Kemény G. u. 62.	2015.07.09.
Kopeti Zsuzsanna (64)	Budapest, Thököly u. 30.	2015.07.02.
Simon Jánosné Barna Erzsébet (84)	Fót, Tóth K. u. 6.	2015.07.17.
Lányi Gyula (70)	Pély, Fő út	2015.07.18.
Seres Lajos (75)	Fót, Március 15. u. 34.	2015.07.27.
Barna Sándor (87)	Dunakeszi, Barátság u. 16.	2015.07.31.
Koczó Pál (67)	Fót, Czuczor G. u. 6/A	2015.07.30.
Csízik István (75)	Fót, Szeberényi u. 8.	2015.08.18.
Lissai Józsefné Urbán Mária (90)	Fót, Kiss J. u. 10.	2015.09.04.
Béres András (83)	Fót, Károlyi I. u. 30.	2015.09.14.
Kalmár Sándor (76)	Fót, Kossuth L. u. 44.	2015.09.14.
Horváth Józsefné Bese Lidia (95)	Fót, Kossuth L. u. 29.	2015.09.17.
Orgován Sándorné Budai Aranka (92)	Fót, Sinka J. u. 15.	2015.09.11.
Bárkonyi Tamás (77)	Fót, Árokudülő u. 16.	2015.09.22.
Cseri Józsefné Babirák Erzsébet (71)	Fót, Czuczor G. u. 12.	2015.10.17.
Jelinek Endréné Böröcz Julianna (85)	Budapest, Tahi u. 22.	2015.10.13.
Baffia Lajos (46)	Fót, Kossuth L. u. 69.	2015.10.22.
Gódor József (76)	Fót, Dózsa Gy. u. 10.	2015.11.04.
Nyuka Sándorné Szkala Mária (70)	Fót, Kossuth L. u. 14.	2015.12.05.

mint gyermekek, bátran kérhetnek, mert Szerető Mennyei Édesatyjuk gondoskodik róluk. Kedves gyertyák! Gyertek és kövessetek minket! Égjetek velünk a hitért, a szeretetért és a reményért! Mi nem akarunk többek lenni, mint Ti, nem akarjuk, hogy a mi lángunk fényesebb legyen a Tiéteknél, mert mi veletek együtt akarunk ragyogni!”

A gyertyák felálltak, s hangosan kiáltották: „Égni fogunk, égni fogunk veletek!”

„Az aulában lévő fenyő beszaladt a hangos kiáltozásra, s olyan látvány tárult elé, amelynél szebbet sohasem látott. Elszégyellte magát, hogy mindig a középpontban akart lenni, s azt szerette volna, hogy minél többen megcsodálják, majd kiállt a gyertyák elé és szót kért.

Megköszönte a gyertyáknak, hogy rávilágítottak, mi a lényeg, majd így szólt:

– „Tudjátok, én már sok karácsonyt töltöttem el az emberekkel. Mindig tetszeni szerettem volna nekik, s szépségemmel akartam boldoggá tenni őket. Akkor voltam boldog, ha fényképeztek, s alattam minél több ajándék roskadozott. Amikor nem raktak alám semmit, akkor szomorú voltam. De most értettem meg, miről kell szólnia a karácsonynak. Az ünnepnek valóban a szeretetről kell szólnia, s arról a Jézusról, aki meghalt az emberekért, szenvedett értük, hogy nekik ne kelljen! Megmutattátok nekem, hogy a szeretetet nem ajándékokban mérik, s a karácsonynak nem az ajándékozásról kell szólnia, hanem egymásról, a szeretetről, s a Megváltóról. Innentől kezdve azt szeretném, ha nem csak bennem gyönyörködnének majd az emberek, hanem egymásban és az Úr Jézusban, aki megmutatta, mi az igazi, tiszta szeretet!” A gyertyák meghatódottan ennyit szóltak: „Így legyen, így legyen, s hadd vegyék észre ezt az emberek is, s jussanak hitre, szeretetre, reménységre egymásban, de legfőképpen Bennel!”

A történetnek vége, váljon áldássá eme mese!

Baksa Lívia

Isten közelében

„Ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz.”

(Jn 12,24)

Egy szabolcsi kis faluban, Nagyvarsányban nevelkedtem. Szüleim felemás igában éltek, de engem Isten kegyelme az Ő útjára terelgetett. Egy nyári ifjúsági konferencián kaptam Krisztustól új életet Vaján, és ugyanitt kaptam meg később az emberhalászat szolgálatára való elhívásom is (Mk 1,17). Ekkor már a Debreceni Református Kollégium diákja voltam, itt végeztem teológiai tanulmányaimat is. Az egyetemi évek alatt találtam meg az Istentől nekem rendelt legnagyobb ajándékomat: a feleségemet.

Segédlelkéshi évünket már házaspárként töltöttük Csengerben, majd az „ország közepén”, Szatmárcsekén kezdtük meg önálló lelkéshi szolgálatunkat.

Négy év múlva láttatta meg velem az Úr, hogy bármennyire is hozzáöztünk lelkiileg és érzelmileg is az ottaniakhoz, mi Jézushoz szegődtünk tanítványul. „Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen;

„Egészen közelről láthatjuk
Istent cselekedni,
ahogy ma is
a szavával teremt
élőt az élettelenből,
ahogy magának
népet gyűjt.”

és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálom is... (Jn 12,26) **A főtíak kerestek meg, de Ő hívott és állított ide.** Amikor ezeket a sorokat írom, mintegy tizenegy éve élünk a Fót-Központi Gyülekezet nagy családjában. Közben mi is beléptünk a nagycsaládosok körébe, Lili és Mátyás Szatmárcsekén született, Zentével pedig már itt ajándékozott meg minket az Úr.

Azóta pedig egyfolytában **csodálom Isten mentő szeretetét a gyülekezetünk**

íránt, amivel életre hívja, és új élettel ajándékozza meg azokat, akik Hozzá jönnek. Egészen közelről láthatjuk Istent cselekedni, ahogy ma is a szavával teremt élet az élettelenből, ahogy magának népet gyűjt. Amikor valaki megkérdezi, hogy mi újság velünk, hogy vagyunk, szinte mindig ott van a válaszomban, hogy én nem győzöm csodálni Isten hatalmas szeretetét a gyülekezetünk iránt, és hogy az

életem legnagyobb élménye, hogy láthatom Isten teremtő hatalmát egészen közelről, szinte nap mint nap.

Olyanokat élek át, mint Mózes vagy Jákób, vagy a tanítványok, akik egészen közelről tapasztalhatták Isten országának valóságát. Az Ige szól és élők lesznek az élettelenekből, és foglyok szabadulnak a rabságokból. Pontosan úgy, ahogy az angyal meghirdette az első karácsony

előtt: „Akit nevez el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.” (Mt. 1,21) Tehát **folyamatosan ébredési időket élünk.** Ez nagyon sok erőt ad a szolgálataink végzéséhez, hiszen az tud igazán odaszántan részt venni a magvetés szolgálatában, aki már látott aratást is. A magvetésre pedig van bőven lehetőségünk. Ha meg kell mondanom, hogy milyen alkalmaink is vannak a gyülekezetben, nekem is elő kellennem a

missziói munkatervet a pontos számokhoz. A gyermekeknek és fiataloknak, Istent felnőttként keresőknek, házaspároknak, családoknak, hitben erősödni vágyóknak, ének- és zenekedvelőknek, megfáradtakként, idősebbeknek. Rendszeres heti vagy havi alkalmainkon, csendesheteinken, a sokszáz fős családi napjainkon és heteinken látjuk, milyen nagy vágyat ad az Úr sokaknak az Ő Igéje iránt. Végtelen me-

zők várnak ránk a magvetésre készen. Hála Istennek, nem egyedül mi lelkészek indulunk erre a feladatra csupán, hanem **állított mellénk az Úr sok kedves tanítványt is a gyülekezetből, olthatatlan vággyal a lélekmentés szolgálatára.** Nagyon hálás vagyok értük.

De mindezek után megpróbálok néhány dolgot felsorolni a teljesség igénye nélkül (sokkal több az, hogyszem felsorol-

hatnám) az elmúlt tizenegy év történéseiből.

Már ideérkezésünkkor javában folyt az új kántorlakás kialakítása, hogy a zenei szolgálat vezetője is méltó körülmények között élhessen. Közben a már majdnem bontásra ítélt régi kántorház újjáépítésével lehetőség nyílt a kisbabával érkező anyukák istentiszteletre járására is. A templomudvart is igyekeztünk minél hívogatóbbá tenni, hiszen ennek a prédikációja tűnik ki az utcára elsőként és hirdethet valamit az erre járóknak. Mivel a gyülekezeti ház felett is lassan kezdett eljárni az idő, és folyamatos felújítást igényelt már minden helyisége, lépésről lépésre nagyon szépen haladunk vele. Eközben, a fiatal családok folyamatos csatlakozásával egyre szűkösebbé vált az óvoda befogadóképessége is, szükségessé vált egy harmadik csoport elindítása. Nem azért, hogy bővebb kör számára szolgálthassunk, hanem, hogy a gyülekezet eleget tehessen a keresztelesek alkalmával feltett harmadik kérdésre adott ígéretének: hogy őket hitben neveljék és neveltessék. Keresztelés után a Baba-mama körben, majd a Száz Juhocska óvodásai között, később pedig akár az Ökumenikus Iskola padjaiban – ez így tizennyolc év stabil alapozást is jelenthet. Ha már hosszas alapozásról beszélek, oda is értünk a templombelsőnk évtizedek óta hordozott, tervezett teljes felújításához, és az új padokról való álmódosáshoz. A tavalyi évre, Isten minden ehhez szükséges feltételt elkészített, nem fogok most erről részletes leírást adni, inkább arra kérek mindenkit, aki még nem látta, jöjjön el, nézze meg, próbálja ki az új padokat és dicsőítse érte az

Urát. Akik pedig már látták és ki is próbálták, ezután is minden vasárnap töltjük meg az Ő házat és részesülünk minden nekünk készített ajándékából. Ha a lelki munkánál megemlítettem a velünk közösen szolgáló testvéreinket, akkor itt sem mehetek tovább anélkül, hogy szóvá ne tegyem, milyen **sok kéz, láb és perze szív mozdult meg az elmúlt évtizedben, amikor fizikai szolgálatra vagy anyagi áldozathozatalra hívtuk a gyülekezetet.** Példás volt minden ilyen jellegű megmozdulásunk.

És a jövő...? Mit hoz számunkra? Milyen perspektíva van előttem, előttünk? Ha a világban nézünk szét, nem sok derűs dolgot fogunk felfedezni. De a valóság, ennél a látható világnál sokkal több. Ha a Valóságra figyelünk és ott leszünk, ahol a mi Urunk és neki szolgálunk, akkor meg fog becsülni minket az Atya. **Számomra, számunkra a visszatérő Krisztust, az Uraknak Urát és Királyoknak Királyát hozza a jövő, és az Ő örökkévaló országát.** Addig pedig minden nap ad egy kis ízelítőt is belőle, ha Vele közösségben éljük a napjainkat. Szolgálataimmal, életemmel én is ezt a közösséget igyekszem közvetíteni mindenki számára.

Sebestyén Győző lelképásztor

Követségben Krisztusért

„Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba.” (Jn 1,9)

„... saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. **Azok pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratóból, hanem Istentől születtek.**” (Jn 1,11-13)

János evangéliuma a legkedvesebb számomra az evangéliumok közül, hiszen ebben láthatom meg leginkább Jézus Krisztus érzéseit, gondolatait, terveit. A kiemelt részt az Igéből Isten mélyen a szívembe véste az elmúlt évek alatt. Számталanszor lehettem tanúja újjászületésnek, segítője, „bábája” egy-egy megtérő embernek. Az esetek többségében a fenti Igével bátorítottam azokat, akik életük fordulópontján Jézusra bízták életüket: most már nem csupán Isten becses teremtménye, hanem GYERMEKE vagy a Megváltó befogadása által.

Ha hála listát kellene írnom, a Főton eddig eltöltött évekről, akkor ez lenne az első helyen. Hiszen **Jézus Krisztus követőjeként, az Ő követségében járva ebben leltem és lelem legnagyobb örömet, hogy a lelki sötétségben járó embereket a Világ Világosságához vezethetem.** Legyen övé a dicsőség minden megváltott és megmentett életért!

Ez év októberében a 12. szolgálati évünket kezdtük el férjemmel. **Felsorolni nem lehet azt a sok ajándékot, amit ebben az időszakban kaptunk az Úrtól.** Sok mindenre megtanított, sok drága üzenetét értette meg velem, amit továbbadhattam másoknak és folyamatosan

vezet a maga meg nem szűnő, szeretetteljes gondoskodásával.

Az indulásról: 2004. október 15-én szerda éjszaka érkezünk meg egy nagy kamionnal a nyomunkban, amelyben életünk addig összegyűjtött darabjai érkeztek. Idegen és ismeretlen volt minden. A fogadtatás a gyülekezet részéről viszont mai napig megmelengeti a szívemet. Belépve a gyülekezeti ház ajtaján, népes sereg fogadott, énekekkel köszöntve és finom vacsorával várva. Másnap este az első főtí imaórán majd 40 fő volt jelen. A második boldogság ekkor ért: **„De hiszen itt Jézust szerető, imádkozó emberek vannak!”** Leírhatatlan hálával töltött el, hogy az imádkozás itt nem csupán a pap dolga, hanem a hitben járó testvérek is aktívan gyakorolják. A harmadik ámulat másnap pénteken a női órán ért. Kedves nő- és asszonytestvéreket ismerhettem meg, akik őszintén beszéltek magukról, és befogadó szeretetük áradt felém. Aztán, ahogy próbáltam felvenni a főtí szolgálatok fonálát, egyre több kérdés jött elő a szívemből: „Uram, azt világosan látom, hogy Te hoztál ide, de mi lesz itt a dolgom, milyen területen szeretnél szolgálatba állítani?” Az első év a „kóstolgatás” ideje volt.

„Egyéni életek,
házasságok, családok
gyógyultak és
gyógyulnak ma is
az Ige hatására.

Csodák.

Isten csodái ezek mind.”

Vasárnapi istentisztelet, bibliaórák, imaórák, ifi, a női bibliaóra vezetése (amit megörököltem Zila Marikától), keresztlélek, hittanórák iskolában, oviban, családlátogatások. A férfiórák és a temetés szolgálatainak kivételével mindenbe belekóstoltam. Aztán mielőtt a harmadik gyermekünk megérkezett volna (ő már nem „gyütt-ment”, hanem főtí születésű), akkor felmerült bennem, hogyan tovább. Nem kellett sokat várnom a válaszra, hiszen **Isten már korábban elültette a baba-mama kör gondolatát a szívembe.** Annyi

kedves kismama fordult már meg a templomban egy-egy keresztlélek alkalmával, hová tűnnek a fogadalomtétel után? Vezetést kértem, aztán Isten akaratából így indult el a mama kör. Már 10 éve működik és az eddigi tapasztalatok alapján, sok édesanyának volt és

van igénye ezekre a találkozásokra, ahol egymás hite által épülhetünk az Úrban. Ezeket az alkalmakat Isten megáldotta, hatalmasabban, mint gondoltam. Rengeteg édesanya új élete itt kezdődött el. Persze segítségünkre voltak a balatonfenyvesi családi táborok, ahol a generációkat próbáltuk egy hétre összetartozás erejét Krisztusban. A Keresztkérdések sorozat szintén missziói mezővé

vált, hiszen mamakörös anyukák több ízben férjeik kíséretében érkeztek ide, és járták végig a tanfolyamot, amelynek eredménye volt: a megváltott, újjászülött életek. Egyéni életek, házasságok, családok gyógyultak és gyógyulnak ma is az Ige hatására. Csodák. Isten csodái ezek mind. Persze látjuk erőteljesen az Ellenség romboló munkáját is, aki próbálja aláásni, tönkretenni a lelki újszülötteket.

Folyamatosan harcmezőn vagyunk. Küzdünk az emberek lelki világosságáért, örök életéért. Néha megfáradok és elcsüggedek, de az Úr mindig talpra állít, és erőt ad a további küzdelmekhez. **A mama kör mellett a keresztlélek és az arra való közös készülés az, amit nagy ajándékként, áldásként élek meg.** A házaspárokkal, családokkal való foglalkozás elengedhetetlen ahhoz, hogy

olyan generációt neveljünk fel, akik Jézus Krisztust már gyermekkorban megismerve, bátran tesznek bizonyosságot ebben a sötétedő világban. Gondoljunk csak egy-egy óvodavasárnapra! Ha egészséges a lélek, ha Krisztuson alapszik a házasság, akkor lehet hiteles, Istenben bízó életet élni a gyermekeink elé. Minden beszélgetésnél az Urat kérem, hogy Ő irányítsa a gondolatainkat, és kapjanak vágyat a házaspárok az Úr

követésére. Számomra ez mindig egy nagy lehetőség és kihívás egyben, amelyben megtapasztalom, hogy **az Úr az, aki keres, és szeretne önmagával összekötni.** Sok keresztelési igehirdetésben hangzott már el: **a hívó élet nem vallási rítusokon nyugszik, hanem a mennyei Atyával való kapcsolaton, Jézus által.** Istent követni csak így érdemes. S ezt a kapcsolatot igyekszem mélyíteni személyesen is, és erre biztatok másokat is. Ennek a kapcsolatnak az építéséért, mélyebb voltáért indult el a női imakör, a hitmélyítő mama kör, és ennek boldog kifejezése a Hálaénekkar létrejötte is, akik nem csupán életükkel, hanem énekükkel is dicsőítik az Urat. Hol egy keresztelőn, hol egy esküvőn, vagy éppen egy adventi zenés istentiszteleten, mint néhány hete. Hálám az Úr felé, kifogyhatatlan. Nem tudok itt ezeken a hasábokon mindent felsorolni, de hiszem azt, hogy az, Aki idehozott Főtra, és áldásait bőven osztogatja rajtam keresztül is (az én semmi voltom ellenére), az továbbra is cselekedni fog.

„Bizony nem szunnyad, nem alszik Izráel őrizője!” (Zsolt 121,4) Ha én elszunnyadok, meglangyosodok a hitemben, elfáradok, Ő akkor is akcióban van. S ez gyönyörködtet, és mindig új hálára indít. **Karácsony igazi csodája az, amikor ráhangolódom az Ő akaratára, és belesimulok megváltó tetteibe.** Így nekem nem csak decemberben van karácsonyom. Így éltem meg ezt a 11 évet itt a testvérek között, és így szeretném tovább is az Ő dicsőségére addig, ameddig Ő akarja.

Sebestyén Julianna beo. lelkipásztor

Az én karácsonyom

Egyszer egy gimnázium karácsonyi ünnepségére mehettem el. A diákok angol és magyar téli énekeket énekeltek. Amikor szót kaptam, megkérdeztem tőlük: **minek az ünnepe karácsony?** A szeretet, a mikulás ünnepe – mondták. Egyszerűen elmondtam nekik: **karácsony Jézus Krisztus születésnapja.** Születésnapon ki az ünnepelt? Karácsonykor nem az lenne a teljesen természetes, hogy Jézus Krisztus a középpont és az ünnepelt? Hiszen megszületett Isten Fia ide közénk, emberi testben. Ez történelmi tény. **De miért hagyta ott azt a világot,** a mennyet, ahol minden tiszta, békességes, minden lény a Szentháromság Istent dicsőíti, neki engedelmeskedik? Ott nincs rohanás, tülekedés, szeretetlenség, békétlenség, irigység és sorolhatom. Nagyon fontos dolognak kellett lennie annak, amiért Krisztus idejött közénk. Olyannak, **amit rajta kívül senki nem tudott volna sem vállalni, sem megoldani.** Ő azt mondja magáról: „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.” (Lk 19,10)

Ki ez az elveszett?

Innen hadd kapcsolódjam be személyesen a történésekbe. Ma végtelen hálás vagyok Istennek azért, hogy hitben élő szüleim voltak. Lázadó kamasz fejjel ezt

„Krisztus családjának tagjaihoz tartozhatom. Mennyei Édesatyánknál gondosabb családfő nincs.”

persze másként láttam. Abban, amit ők kértek, pl. amikor közösen olvastunk nyáron reggelente Bibliát, akkor én ebben a szülői tekintély törvényeskedő voltát láttam. Ma már tudom: azt szereték volna adni nekünk gyerekeiknek is, amit ők már megkaptak Istentől ajándékba. **Én azonban a magam ura szerettem volna lenni, lerázni magamról minden szülői akaratot, áttörni minden korlátot.** Így nekik az maradt, hogy sokat imádkozhattak mindkét fiukért.

Nekem a Biblia, mint olvasmány, vagy mint történelmi ismeretek forrása ugyanúgy tetszett, mint akkori korom sok olvasmánya. De nem volt több. Nem volt élő, és nem volt számomra Jézus Krisztus sem élő személy. Nem találkoztam vele, nem érkezett meg hozzám.

Ma már tudom, és boldogan vallom: **karácsony az a csoda, amikor valaki életébe élő, valóságos személyként**

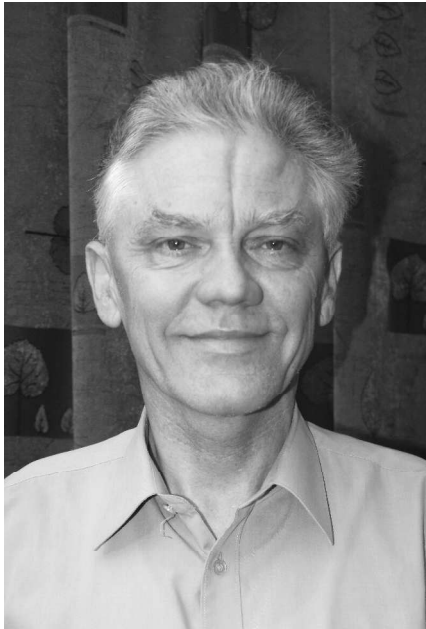
megérkezik Jézus Krisztus. Ez a legtöbb esetben nem december 24-hez kötött. Az én karácsonyom 1971 nyarán volt.

15 évesen váratlanul cukorbeteg lettem. Semmi nem jelezte ezt előre. Egészséges fiúként éltem, sportoltam (kézilabda, pingpong, sakk). Gimnáziumi éveimet azzal kezdtem, hogy egy hónapra kór-

házba kerültem. Minden tekintetben elveszettnek éreztem magam. Nem tudtam az egy hónap kimaradást pótolni az iskolában. Reménytelennek láttam a jövőt: mit lehet így kezdeni az étellel? Cukorbetegként a lányok sem mutattak érdeklődést irántam bármilyen közeledésemre. Küszködtem az akaratosságommal, indulataimmal, haragudtam az egészségesekre, és szenvedtem az ifjúkori kívánságaim, bukásaim miatt. **Minden kiüttalának látszott.**

15 évesen, még betegségem előtt voltam egy nyári ifi táborban, ahol az Ige megérintett, de nem bíztam magam Krisztusra. 17 évesen kaptam az újabb meghívást, és a belső ürességemben azt mondtam: van időm, jó a társaság, elmegyek. Itt egy esti bizonyágtételben teljesen **személylissé vált Jézus Krisztus kérdése: ha ezen az éjszakán lezárul az életed, hova kerülsz? Örök élet, vagy örök kárhozat?**

Ekkor két mondat élesen eszembe jutott: aki gyűlöli az ő atyjafiat, mind embergyilkos az, és egy embergyilkos sem megy be Isten országába. **Megfogalmazódott bennem: tudom, kívül vagyok, elveszett vagyok.** De elhangzott az is: Jézus ezért jött, hogy megkeressen és megmentsen. Fél éjszaka tusakodtam gondolataimban: **Jézus él, és ez mind igaz, vagy mégsem?** Fél 1 tájban meg-

**adtam magam, és őszinte kamasz fej-
jel, szívvel imádkoztam:** „Istenem, ha
vagy, kezdj velem valamit, mert nem
bírok megváltozni! Ha Jézus valóban él,
és azért jött, hogy megkeressen és meg-
tartson, akkor én kérem a bűnbocsánatot,
és szeretnék vele élni, járni, mert egye-
dül nincs semmi kiút, minden maradni
fog a régiben. Tehetetlen vagyok kilépni
kívánságaimból, indulataimból. Ha igaz
a kereszttel, akkor kérem, én is hadd kap-
jam meg azt a kegyelmet, amelyik elve-
szí bűneimet és annak terhét.”

Másnap reggel nagy örömmel ébredtem.
Elkezdtem egy általam ismert és szere-
tett Halleluja éneket énekelni (300).
**Jézus Krisztus valóságos, élő személy
lett számomra.** Vele járom az életuta-
mat. Megérkezett hozzám, és azóta egy-
szer sem hagyott el. A legjobb barátot
ismerhettem meg benne. Azt mondja az
Ige róla: „*Minden időben szeret, aki igaz
barát, és testvérül születik a nyomorúság
idejére*” (Péld 17,17) Így érkezett meg
hozzám a világ Megváltója. **Így ajándé-
kozott meg engem is az igazi kará-
csony csodájával.**

Nem csak barátot kaptam Krisztusban,
hanem lelki családot is. Ópályiban,
Jászberényben és Pécelen szolgálhattam,
mint lelkipásztor, és Isten mindenütt hit-
re jutott testvérekkel ajándékozott meg.
Ma is nagyon hálás vagyok Megváltóm-
nak azért a csodáért, hogy Főtra nőszülve
olyan gyülekezetben élhetek, ahol sok
lelki testvért ismertem már Berekefűdőről,
és most még többet ismerhetek meg,
mint a gyülekezet tagja. Külön örömöm
van azokban a bibliaórákban, amelyekre
otthonunkban gyűlnek össze lelki testvé-
reink minden hónap első péntekén.
Krisztus családjának tagjaihoz tartozha-
tom. Mennyei Édesatyánknál gondosabb
családfő nincs. A Krisztusban kapott
testvérekkel pedig nem a bűn köt össze,
hanem a Krisztusban kapott hit.

Neked van személyes karácsonyod?
Vagy csak egy múltó ünnep, hangulat
számokra karácsony? Szívvel kívánom
minden Kedves Olvasónak ezt az örök
életre szóló találkozást Jézus Krisztus-
sal!

Tariska Zoltán ny. lelkipásztor

Imádkozzunk – az imádság szolgálat és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- Urunk minden munkásáért, aki nehézségben van;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgálók kitartásáért;
- óvodánk épüléséért-építéséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozókéért;
- a Főti Ökumenikus Iskoláért és valamennyi egyházi oktatási intézményéért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért, a gyermekek között végzett szolgálatért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekkarunk jövőjéért;
- a kisalági gyülekezet testi-lelki épüléséért;
- egyházunk és egyéni lelki életünk megújulásáért;
- a missziói munkákért;
- a gyászolókéért, a megkeseredett szívűekért;
- a magyar népéért, országunk jövőjéért, vezetőiért.

örömHÍrLap

*A Fót-Központi Református
Egyházköztség Folyóirata*

Felelős szerkesztő:
Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.
Tel.: (27) 632 540
Mob.: (30) 638 4723
www.fotiref.hu
hivatal@fotiref.hu

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
de. 8–12h és du. 14–18h között,
valamint istentiszteletek után.

*Következő számunk
Húsvét alkalmából jelenik meg.*

*A lapot önkéntes adományokból
tartjuk fenn.*

Állandó alkalmaink ⌚

Vasárnap	10:00	Gyülekezeti istentisztelet
	10:00	Gyermek istentisztelet (3 korcsoportban: 3-5, 6-8, 9-12 évesek)
Szerda	9:00	Biblióra
Csütörtök	18:30	Imaóra
Péntek	18:00	Ifjúsági óra
Minden szerdán	8:15	Fiatalasszonyok imaköre
Minden második csütörtökön	9:30	Baba-mama kör
közbenső héten	9:30	Hitmélyítő mamakör
Minden hónap első keddjén	18:30	Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén	17:00	Női óra
Minden hónap utolsó vasárnapján	16:00	Házassággyondozó alkalom

Énekari próbák

Szólampróbák:

basszus - hétfő	18:00	szoprán - hétfő	19:00
tenor - hétfő	20:00	alt - kedd	18:30
Összpróba:	szerda	18:30	
Hálaénekar próbája:	péntek	9:00 és 15:00	

❧ *Különleges alkalmaink* ❧

Dec.	szervezés alatt	Házaspári évzáró alkalom
	31.	17:00 Óévi istentisztelet
Január	1.	17:00 Újévi istentisztelet
	18-22.	18:00 Ökumenikus imahét (szervezés alatt)
Febr.	9-12.	18:00 Böjti bűnbánati hét
	14.	10:00 Böjti úrvacsorás istentisztelet
Márc.	20.	10:00 Virágvasárnap
	21-26.	18:00 Nagyheti bűnbánati hét
	25.	18:00 Nagypénteki passziós istentisztelet
	27.	10:00 Húsvéti úrvacsorás istentisztelet
	28.	10:00 Húsvéti úrvacsorás istentisztelet
Április	3.	10:00 Női csendesnap

Temetői felhívás!

Temetőnk parcellázási, térképezési munkái hamarosan elkészülnek, ennek érdekében szükséges a sírhelyek pontos regisztrációja, és a sírhely felett rendelkezők beazonosítása. Tisztelettel kérjük azokat a kedves testvéreinket, akiknek 25 éve, vagy annál régebben megváltott sírhely van a használatában, legyenek szívesek a lelkeszi hivatalban azok újraváltásáról gondoskodni, illetve ha nem kívánják a sírhely megváltását meghosszabbítani, nyilatkozzanak az arról való lemondásukról.